

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
viðurslønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Herviligt hebdovirus

Fyri árum síðani var kjak í Út-varpi Føroya, sála, um fremm-and fólk, útlendingar, í Føroy-um.

Spurningurin í Fimmaranum var, um Føroyar, eins og onnur lond, skuldu loyva fólki úr londum uttan fyri okkara egna heimspart at flyta til Føroya.

Tíbetur vóru øll tey røttu sjónarmiðini við. Føroyar hava moralska skyldu til eins og londini, vit samanbera okkum við (men sum ikki vilja vera samanborin við okkum), at loyva flóttafólki og fólki, sum bara leitar sær eftir arbeiði ella almanna-veitingum, at koma til Føroya. Fólki, sum rýmir undan onkrum og heldur, at alt er betri í Føroyum.

Føroyingar eru í øllum øðrum londum, og, siga tey, vælkomín har. Tí hava vit skyldu til at hava fólk úr øðrum londum her.

So far, so good.

Men við runda, grøna borðið í Studio 5 var eisini ein politikari, ein kvinna. Henni dámdi einki hetta við at loyva útlendingum at koma til Føroya. Serliga teimum, sum hava aðra trúgv enn ta hjá føroy-ingum, tí tann trúgvín er sjálvandi tann einasta rætta.

Tá sendingin var um at vera liðug, royndi vert-urin enn eina ferð at fáa lögtingskvinn-una at ivast.

»Heldur tú ikki, at tá hesi fólkinu eru í Føroyum, tá fara allir føroyingar at góðtaka tey?»

»Spurningurin er ikki, um vit fara at góðtaka tey, men um tey fara at góðtaka okkum.»

Svaraði hon. Óakademiskir fordómar. Kaffelatte var ikki uppfunnið tá.

Allir teir 230.000 muslimarnir í Danmark góðtaka danir og donsku virðini, demokrati og Gammel Dansk, hakkebøf med løg og nabosnak over hækken.

Í Føroyum eru alt ov fáir muslimar, bara nakrir og tjúgu. Vit skulu hava fleiri, nógv fleiri. Samanborið við Danmark eiga at vera 2.300 muslimar í Føroyum.

Flóttafólk takk! Ongantið ov skjótt. Eisini dreingir, sum kunnu eggjast og stimbrast til at fara í kríggj móti hasum fananum Assad, forsetanum í Sýria.

Hvussu hava vit í Føroyum bjargað okkum uttan flóttafólk, síðani tey fyrstu komu úr Noregi?

Skotini vóru júst tagnað og líkini ikki kólnað, blóðið ikki storknað í París, tá rættshugsandi journalistiska liðið í Vesturheiminum fór á flog og fleyg í dagar og nætur.

Álop á fólkaræðið, álop á frælsið, álop á rættin at speireka gud og hvønn mann við býttum, óreinum tekningum, tey rópa satira. Men ringast av øllum, álop á journalistar.

Eingin fór afturum fyri at finna upp-
runan til slíkt, sum hendi í París.

Tað byrjaði ikki týsdagin 11. september í 2001.

Hatrið er ikki ógrundað.

Ikki eitt orð um harðrenda franska hjálandapolitikkin í Norðurafrika. Ikki eitt orð um innrásirnar hjá USA og leigusveinum teirra í arabisk lond.

Ikki eitt orð um, at ikki øll góðtaka, at USA eigur allan heimin.

Las eina ferð, at Osama bin Laden gjørdist tann, hann bleiv, tí hann var so kargandi óður um, at alvápnaðir amerikanskir hermenn tvassaðu á arabiskari jørð sum áttu teir hana.

Ber til, objektivt, at siga hann ringan fyri tað?

Objektivitetur er tó ikki longur fyrsta boð í tíðindaflutningi.

Eina viku fyri jól í fjør vórðu 132 skúlabørn og 16 lærarar skotin í Peshawar í Pakistan.

Tá misti eingin journalistur í okkara parti av heiminum fótafestið.

Osama bin Laden varð eisini skotin í Pakistan. Tað fór kortini ikki aftur við borðinum.

Evropa byrjaði kríggj, sum nú er, og luturin hjá Fraklandi lá sanniliga ikki eftir.

Men tað er ikki relevant. Vit eru, sum skilst, øll Charlie.

Og frælsa, á so frælsa Frakland, gjørdist politistatur.

Tey, sum mistu svøvnin, tá avlurtingarpakkin var í lögtinginum, sova nú søtan, franska politiið hevur kringsett jødarnar í París.

Kalla meg, hvat tú vilt, bara ikki Charlie.

MYND: HEINESEN MYNDIR

10
skjótir

Tóra við Keldu

Yrki: Lærari og forkvinna í MBF
Bústaður: Klaksvík

Hvat ætlaði tú at blíva, tá ið tú bleivst vaksin?

– Eg ætlaði mær at vera blaðstjóri á føroyskum mótablaði.

Hvat burdi hitt kynið vitað um títt kyn?

– At virðing og álit er svarið til bæði gott samstarv og parag.

Hvat burdu børn vitað um tað at vera vaksin?

– Einkil! Børn skulu bara vera børn.

Hvat var seinasti dreymurin, tú gjørdi til veruleika?

– Havi sum so ongar dreymar, tað er eitt stórt orð, men at vísa døtrunum London í summar, har vit búðu, aðrenn tær vórðu foddar, var spennandi og nakað, sum eg leingi hevði hugsað um at gjørt.

Hvat hevði gjørt heimin til eitt betri stað?

– Um øll elskaðu næsta sín sum sjálvan seg.

Nær vart tú seinast veruliga ovfarin?

– Eftir at hava pakkað allar pakkarnar upp jólaaftan uttan av hava fingið ringin, sum eg ynskti mær frá manninum, gjørdist eg ovfarin, tá ið hann kom við honum seinni sama kvöldið. Ordiliga lumpað

Tað seinasta, tú hevur lært, er at?

– Lærarar sjálvir kunnu gera qr-kotur og leggja undirvísingartilfar inn á tær. Tá ið næmingarnir síðani skanna kotuna t.d. við telefon ella teldli fáa teir har viðkomandi tilfarið at arbeiða við.

Tann støðuga ringa samvitskan snýr seg um, at eg:

– Tími alt ov illa at gera mat, og at eg tí ongantið taki mær tíð til at læra meg tað.

Enda setningin: um eg tordi, so hevði eg...

...lopið út úr einum flogfari við fallskíggja.

Enda setningin: Føroyingar burdu...

...sæð størri í at gerast ríkisrættarlaga sjálvstøðugir.

